

A három kismalac

Élt egyszer egy kis házikóban az erdő szélén három kismalac. Már egészen kinőtték, ezért elhatároztak, hogy építenek maguknak saját házat. A legkisebb volt a leglustább, ezért ő szalmából épített házat és igen gyorsan el is készült vele. Ahogy készen lett, nyomban le is heveredett a fűben és csak nézte napestig az égen elhúzó felhőket.

A középső testvér fából kezdett építkezni. Látva azonban, hogy öccse már készen van, elkapkodta a munkát, hogy minél hamarabb csatlakozhasson a testvéréhez. A legidősebb téglából épített házat.

– Majd meglátjátok, mit ér a ti házatok a farkassal szemben! – figyelmeztette testvéreit, de azok rá sem hederítettek, csak élvezték a lágy tavaszi szellő simogatását.

Egy nap a farkas nagyon megéhezett és ezért kiódalgott az erdőből a mezőre, egészen a malackák háza tájékára. Bekopogott a legkisebb malachoz:

– Kismalac, engedj be! – kérte a malackát.

– Nem engedlek, mert megeszel! – szólt ki remegő hangon a kismalac.

– Akkor elfújom a házad! – kiáltott haragosan a farkas, majd vett egy nagy levegőt és azzal a lendülettel el is fújta a gyenge kis szalmaházat.

Szaladt, szaladt a kismalac a testvéréhez.

– Ui-ui testvérkém, engedj be, mert üldöz a farkas!

Nemsokára oda is ért és bekopogott a deszkaház ajtaján is:

– Kismalac, engedj be!

– Nem engedlek, mert megeszel!

– Akkor elfújom a házad! – kiáltott haragosan a farkas, majd ismét vett egy nagy levegőt és addig, addig fújta a faházat, amíg azt is sikerült összedöntenie.

Szaladt is a két kismalac a testvéréhez.

– Ui-ui testvérkém, engedj be minket, mert üldöz a farkas!

Nemsokára oda is ért a farkas és bekopogott a téglaház ajtaján is.

– Kismalac, engedj be!

– Nem engedlek, mert megeszel!

– Akkor elfújom a te házad is! – kiáltotta haragosan az éhes farkas, majd teleszívta a tüdejét levegővel és elkezdte fújni a téglaházat is. Fújta, fújta, de sehogy sem bírt el vele.

A farkas egy darabig járt, kelt a ház körül és azon morfondírozott, hogy hogyan juthatna be, hogy megegye a malackákat. Végül kerített egy hosszú létrát és felmászott egészen a kémény tetejére, hogy majd azon ereszkedik le a házba.

A legidősebb testvér azonban nem volt rest, gyorsan odatett egy nagy üstben vizet forralni a tűzre a kémény alá. A farkas a kéményből egyenesen a forró vízbe zuhant, és összeégette magát. Nagy jajgatás közepette kotródott el a házikótól. Úgy szaladt, vissza se nézett. Azt mondják, soha többé nem kívánta a malachúst!

A két kismalac pedig tanult a leckéből. Elhatározták, hogy többé nem lesznek lusták és nem kapkodják el a munkát sem. Építenek magunknak ők is téglaházat.

(Angol népmese)